

garen (*C. epithimum*) in de park-
hei te krijgen. We hebben zelfs
wel een pol struikhei mét het war-
kruid overgebracht. Echter tever-
geefs: ze houden niet van veen-
gronden. Misschien maar goed
ook dat het niet gelukt is, want ik
heb hem zien woekeren, dat klei-
ne ding. Dat was in de vroegere
heidetuin bij het KLM-hoofdkan-
toor in Amstelveen. C.P. Broerse
had er in 1970 een prachtige,
grote ericaceëntuin ontworpen,
met in het centrum van het open
gedeelte allerlei heidesoorten en -
cultivars in een geometrische
vakindeling. Een keur van soorten
uit de heidekruidfamilie was er te
vinden. Na enige jaren bleek op
een aantal dopheisoorten het klein
warkruid hevig te woekeren. Zo
sterk zelfs dat hele delen van
vooral vleeskleurige dophei
(*Erica canea* en *E. erigena*, voor-
heen *E. mediterranea*) uitvielen.
De kleine woekeraar bleek met
het heideplantgoed uit of via
Boskoop te zijn meegekomen en
zich in de KLM-tuin prima thuis
te voelen. Voor de toenmalige
eigen hovenier van de KLM zat
er niet veel anders op dan pluk-
ken en nog eens plukken en nieu-
we hei bijboeten.

Het heeft enige jaren geduurd
voordat hij het probleem onder de
knie wist te krijgen. Ik heb er ver-
steld van gestaan hoe snel deze
kleine, fijne en naar het lijkt tere
warkruidsoort zich telkens weer
ontwikkelde en de heideplanten
de baas werd. Nu waren het wel
zeer droge en warme zomers van
1974-1976. Dus moest de jonge
hei regelmatig worden beregend.
Misschien was ook hier weer het
weer een sterk bepalende factor.

Hein Koningen was tot voor
kort hoofdopzichter van het
Heemgroen in Amstelveen.

Zijn adres:

Jan Benningstr. 52
1181 SE Amstelveen
tel. 020-6455625

Nieuw!

De ultieme reclameslogan. Vreemd eigenlijk dat de commercie, de tuin- en plantencommercie inbegrepen, daar om draait. Waarom zouden de dingen toch altijd maar moeten veranderen? Het zal op een of andere manier wel iets te maken hebben met ons niet te stelpen verlangen naar eeuwige jeugd. En natuurlijk kunnen ze op die manier méér dingen verkopen. Als het oude niet goed genoeg meer is neem je weer wat anders en gooi je het oude toch gewoon weg. Weg die ouderwetse rozen en boksbaard, naar de composthoop die phloxen en asters waar je op uitgekeken bent. Die kunnen ze dan twintig, dertig jaar later herontdekken en slijten als de sympathieke en onverwoestbare bloemen uit oma's heerlijk nostalgische tuin. Toen jij nog jong was.

Eerlijk gezegd, en het kan mij eigenlijk niet echt schelen als u mij nu misschien een tikkeltje conservatief gaat vinden, als ik eenmaal heb ondervonden dat iets écht goed is, wil ik van mijn hele godganse leven niets anders meer, maar juist elk jaar opnieuw weer meer van hetzelfde, en nog eens en nog eens. In het besef dat mijn dagen geteld zijn en dat ik ze niet aan allerlei modieuze rommel moet vergooien.

Ik heb het dan natuurlijk niet over relatief onbelangrijke en ver van volmaakte hulpmiddelen als auto's of computers, waar inderdaad altijd nog wel wat aan te verbeteren valt. Maar over de geur van blauwe regen, vlinderstruik, vlier en ligusterbloesem, over het aroma van zongerijpte frambozen, perziken en peren, over het koeren van de houtduif, over het wisselen van het licht in het lover, over de koele dauw in het gras. Hieraan meet ik het komen en gaan der seizoenen, en zolang ik kan zou ik deze vluchtige momenten van eeuwigheid geen enkel jaar willen overslaan.

Sommige scheppingen van de mens komen wel aardig in de buurt: het schilderij 'De Aarde' door de Fluwelen Brueghel, in het museum van Saintes. In het midden: het paradijs, links de vage contouren van een stad, rechts in de verte een boer aan het werk op het veld. Kijk lang en aandachtig naar alle met liefde geschilderde details (let ook op het cavia-koppeltje op de voorgrond), luister intussen naar 'Im Abendrot' uit de 'Vier Letzte Lieder' van Richard Strauss, op een tekst van Eichendorff, gezongen door Elisabeth Schwarzkopf, en laat uw tranen de vrije loop. Bijna volmaakt. Als mensen zulke dingen kunnen maken, dan toch maar blijven openstaan voor nieuwe creaties.

Johan Heirman